

Invitasjonen

Ari og Joni hadde spilt i to døgn. Det sved i øynene og verket i armene.

I begynnelsen var det ikke noe spesielt med spillet.

Men på nivå ti var det noe som ble annerledes. Det var som om guttene ble sugd inn i spillet. Det ble som en oppdagelsesreise.

Nivå 99. Ari og Joni hadde havnet i en blindgate. TV-skjermen var så godt som svart. Et eller annet sted i mørket lå åpningen til en grotte. Der inne skjulte det seg noe skremmende som det var umulig å få grep om. De hadde prøvd alle de mest effektive våpnene, fra plasmagevær til laserkanon.

Ett forsøk igjen. Ett eneste forsøk. Så kom spillet til å lukke seg. Ari bladde frustrert gjennom de forskjellige våpnene.

– Ta dolken.

Stemmen var svak, men sikker. Ari kastet et blikk over skulderen. Øynene til Joni glødet.

– Dolken. Du må tro på meg. Og lukk øynene. Du må ikke tenke. Jeg skal si deg når, hvisket Joni.

Ari kjente hånda til Joni på skulderen og byttet våpen til dolken. Så lukket han øynene. Mørke, her kommer vi!

– Nå, hylte stemmen til Joni inni hodet på Ari.

Uten at han rakk å tenke, fant fingrene til Ari den riktige knappen. Han stakk til med dolken i mørket. Det kjentes som den sank inn i et eller annet.

Ari åpnet øynene. Han og lillebroren stirret på TV-skjermen. Den var svart som verdensrommet.

– Det var altså det. Spillet har låst seg.

I samme øyeblikk var det noe som glimtete fram på skjermen. Streker. Hvite og lysende. Det åpnet seg en vakker utsikt. Først så de en eng, og deretter guttene.

Ari og Joni hadde ingen problemer med å kjenne dem igjen. De kjente igjen seg selv. Så ble skjermen mørk.

Forenklet med tillatelse fra Timo Parvela

Oppgaver:

Se Elevbok 7B s. 137.
Gjør oppgavene 2, 5,
6, og 8.

